

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobce: **Ing. I. J.**
bytem XXX
zastoupen JUDr. Tomášem Bělinou, advokátem
se sídlem Pobřežní 370/4, Praha 8

proti

žalovanému: **1. náměstek ministryně obrany**
se sídlem Tychonova 1, Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne XXX, č. j. XXX

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele legislativního a právního odboru Ministerstva obrany (dále jen „Ministerstvo“) ze dne XXX, č. j. XXX,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

jímž bylo výrokem I. rozhodnuto o nepřiznání náhrady žalobci za ztrátu na služebním platu po skončení pracovní neschopnosti výkonu služby dle § 118 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „zákon o vojácích z povolání“ nebo „ZVP“) za období od XXX do XXX. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby dle § 118 téhož zákona za období od XXX do XXX ve výši XXX, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

II. Žaloba

2. Žalobce brojil žalobou proti oběma výrokům žalobou napadeného rozhodnutí. V úvodu žaloby popsal charakter jemu měsíčně vyplácených odměn a v *prvním žalobním bodu* tvrdil, že mu byly v období od XXX do XXX s výjimkou 4 měsíců pravidelně měsíčně vypláceny odměny. Pouze některé z nich byly pro platové účely evidovány jako odměny dle § 67 písm. g) ZVP, ostatní byly evidovány jako kázeňské odměny dle § 52 téhož zákona. Při vědomí toho, že kázeňské odměny nejsou součástí průměrného měsíčního služebního platu (dále jen „plat“), má od počátku za to, že mu veškeré takto vyplácené odměny byly přiznány jako odměny dle § 67 písm. g) ZVP, byť tak v některých případech formálně žalovaným evidovány nebyly. Tato praxe vyplácení odměn odpovídá prostředí platového ohodnocení vojáků z povolání, v němž dochází k trvalému zakrývání a disimulaci odměňování na místo přiznávání odměn jako platových složek dle § 67 písm. g) ZVP přiznáváním kázeňských odměn, přestože pro ukládání kázeňských odměn dle § 52 odst. 2 písm. c) téhož zákona nejsou splněny podmínky. Uvedené má krýt podfinancování řádných odměn, které by tvořily složku platu vojáka a promítaly se do jeho průměrného výdělku. Tomu odpovídá i jeho případ, kdy mu byla kázeňská odměna vyplácena v pravidelných intervalech buď s řádným či zcela vágním odůvodněním. Závěr žalovaného o tom, že odměny udělené žalobci podle § 52 ZVP byly i materiálně kázeňskými odměnami, nemá oporu ve správním spisu.
3. Dle žalobce nepostačuje pouhé konstatování žalovaného, že při posuzování charakteru odměn vyšel z výplatních pásek a z podkladů Agentury finanční Ministerstva obrany, neboť jejich materiální charakter byl jiný. Ve spise není žádný podklad, ze kterého by vyplývalo, že i materiálně byly tyto odměny odměnami kázeňskými. Na materiální charakter odměn jako odměn kázeňských by ukazovalo odůvodnění zvláštních rozkazů velitele, kde by byl uveden konkrétní způsob, pro které byly odměny uděleny. Z povahy věci není možné, aby žalobce prokazoval negativní skutečnost, tedy např. že v konkrétním měsíci nevykonal žádný hrdinský skutek. Žalovaný přitom nemusel vycházet jen z žalobcem navržených důkazů. Rozhodnutí žalovaného je v tomto ohledu nejen nezákonné, ale rovněž nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nijak nevysvětluje, proč považuje žalobcovo tvrzení ohledně materiálního charakteru odměn za mylná a nebere je jako podklad pro své rozhodnutí. Poukazuje-li žalovaný na to, že žalobce povahu odměn v době jejich přiznání nerozporoval, je tento argument zcela irelevantní.
4. Žalovaný se dále nevypořádal s námitkami žalobce o nepřiléhavosti rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 17. 1. 2023 č. j. 10 As 237/2022-42, a naopak na jeho závěry sám obecně odkázal. K tomu žalobce poukázal na § 118 ZVP, který se zabývá náhradou za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby ve vztahu k výsluhám s tím, že obdobně to platí v případě služebního příspěvku na bydlení a

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

stabilizačního příspěvku, které byly žalobci před vznikem škody vypláceny, a které by rovněž měly být zohledněny při výpočtu průměrného výdělku pro určení výše náhrady. Tím, že žalovaný neodstranil výše naznačené rozpory ve skutkovém stavu, postupoval mj. v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a podstatně porušil ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

5. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávnost výpočtu dané náhrady v návaznosti na nevyplácení podpory v nezaměstnanosti. Nebylo na místě analogicky aplikovat ustanovení § 271b zákoníku práce, neboť žalobce v důsledku výsluhy neměl po dobu své evidence v seznamu uchazečů o zaměstnání nárok na podporu v nezaměstnanosti. Ztráta na služebním platu proto měla být kompenzována v celé výši, tj. bez započítání minimální mzdy. Žalovaný se s uvedenou námitkou v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevypořádal.
6. Žalobce dále poukázal na to, že požadoval náhradu za ztrátu na platu za období od XXX do XXX, žalovaný však přiznal náhradu za období od XXX do XXX. Nárok za období od XXX do XXX zamítl, aniž by to konkrétně a přesvědčivě vysvětlil a odůvodnil. Listina základních práv a svobod (dále jen „Listina“) přitom zaručuje, aby rozhodnutí přezkoumatelné, jinak musí být zrušeno pro nedostatek důvodů.
7. Ve *třetím žalobním bodu* žalobce namítal formální nedostatek žalobou napadeného rozhodnutí pro absenci data jeho vyhotovení, neboť je na jeho poslední straně uveden pouze měsíc a rok. Uvedené tak nesplňuje povinnou formální náležitost dle § 69 odst. 1 správního řádu a v kombinaci s předchozími námitkami budí vážné pochybnosti, zda byla žalobci doručena konečná verze rozhodnutí nebo verze pracovní, která měla být dále precizována a upravena. Ustanovení o řízení tak byla podstatně porušena, což mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
8. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí. K námitce stran výpočtu platu před vznikem škody a nezahrnutí kázeňských odměn poukázal na uvážení služebního orgánu, zda udělí vojákově z povolání odměnu za splnění mimořádného služebního úkolu podle § 68g ZVP, anebo kázeňskou odměnu formou peněžitého daru dle § 52 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Stabilizační příspěvek, služební příspěvek na bydlení a peněžitý dar jako forma kázeňské odměny jsou určitým příjmem vojáka, avšak nelze je považovat za služební plat. Aby tyto složky mohly být do průměrného služebního platu započítány, muselo by to být výslovně upraveno zákonem. K tomu poukázal na § 118, § 68r ZVP, pro úplnost též na § 353 odst. 1 zákoníku práce, a na správní spis a v něm uvedené doklady, svědčící o tom, že se jednalo o kázeňské odměny. Skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Žalobce se účelově domáhá překlasifikování na odměny dle § 67 písm. g) zákona o vojácích z povolání. Závěrem se žalovaný vyjádřil k důvodům užití rozsudku NSS č. j. 10 As 237/2022 ve svém rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

10. K námitce nesprávného výpočtu náhrady v návaznosti na nevyplácení podpory v nezaměstnanosti žalobci žalovaný opětovně poukázal na § 118 ZVP s tím, že výše podpory v nezaměstnanosti nemá vliv na výpočet náhrady. Odečítání fiktivního výdělku ve výši minimální mzdy je stanoveno nejen právními předpisy, ale i ustálenou soudní judikaturou.
11. K námitkám ohledně výroku I. prvostupňového rozhodnutí, tj. nepřiznání náhrady dle § 118 ZVP za období od XXX do XXX a jeho odůvodnění žalovaný uvedl, že vešel na závěry prvostupňového orgánu a rozšířil je o svou argumentaci, rozhodnutí považoval za přezkoumatelné, s touto odvolací námitkou se náležitě vypořádal.
12. K tvrzeným formálním nedostatkům rozhodnutí pro absenci data žalovaný konstatoval, že žalobce obdržel rozhodnutí v elektronické formě s elektronickým podpisem prostřednictvím datové schránky, kde je podpis uveden, resp. je zde uvedeno, že rozhodnutí podepsal žalovaný dne XXX.
13. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci Městským soudem v Praze

14. Soud o věci jednal bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, neboť jsou součástí spisového materiálu, ze kterého při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí vychází, případně jsou pro posouzení důvodnosti žalobních bodů nadbytečné (výplatnice žalobce za období XXX až XXX navrhované žalobcem k důkazu již v průběhu správního řízení - vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí ze dne XXX), jak bude podrobněji uvedeno dále.
15. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
17. Podle ustanovení § 118 odst. 1 ZVP v rozhodném znění *Náhrada za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby nebo při uznání invalidity se poskytne vojákovi v takové výši, aby spolu s jeho příjmem po služebním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání, s připočtením případného invalidního důchodu, který se poskytuje z téhož důvodu, se rovnala jeho průměrnému služebnímu platu před vznikem škody, nejvýše však ve výši dvacetinásobku minimální mzdy. Jestliže voják neměl před vznikem škody služební plat, považuje se za služební plat průměrný služební plat, kterého dosahují vojáci ve srovnatelném služebním zařazení.*
18. Podle ustanovení § 271b odst. 1, 3 zákoníku práce v rozhodném znění (1) *Náhrada za ztrátu na výdělkem po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody a výdělkem dosahovaným po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního*

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

důchodu pobíraného z téhož důvodu. Ke snížení invalidního důchodu pro souběh s jiným důchodem podle právních předpisů o důchodovém pojištění, ani k výdělku zaměstnance, kterého dosáhl zvýšeným pracovním úsilím, se nepřiblíží. (3) Náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity podle odstavce 1 přísluší i zaměstnanci, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek ve výši minimální mzdy platné v den prvního zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Pobíral-li zaměstnanec před tím, než se stal uchazečem o zaměstnání, náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, přísluší mu tato náhrada po dobu zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání v takové výši, ve které mu na ni vzniklo právo za trvání pracovního poměru nebo právních vztahů založených dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr. Po skončení zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání se při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity postupuje u všech poškozených podle odstavce 1.

19. Soud se předně zabýval procesními námitkami žalobce napříč žalobními body (v prvním a druhém žalobním bodu tvrzená nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů, ve třetím žalobním bodu chybějící datum vyhotovení rozhodnutí).
20. Podle ustálené judikatury správních soudů a Ústavního soudu je rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže správní orgán neuvede konkrétní důvody, o něž se jeho rozhodnutí opírá (srovnej rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006 - 63), nevypořádá se se všemi odvolacími námitkami (srovnej rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008 - 71), či neuvede důvody, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení a proč námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005, č. 689/2005 Sb. NSS). Aby rozhodnutí nebylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů postačuje, aby námitky byly vypořádány i implicitně (srovnej rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). V uvedené věci je zřejmé, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně ve svých rozhodnutích zabývali podstatou námitek žalobce a vysvětlili, proč je nepovažovali za důvodné. Nebylo přitom nutné, aby se vypořádali s každou dílčí jednotlivou námitkou, když proti námitkám žalobce postavili právní názor, v jehož konkurenci námitky žalobce nemohly obstát (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43, ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017 - 38).
21. Žalobou napadené rozhodnutí ale výše vytčenými vadami netrpí. Z jeho odůvodnění je totiž zřejmé, jak žalovaný o odvolacích důvodech žalobce uvažil a proč je považoval za liché, mylné či vyvrácené. Konkrétně k námitce žalobce proti výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalovaný poukázal na § 18 písm. h) ZVP ve vztahu k zániku služebního poměru žalobce v důsledku ztráty zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí Přezkumné komise Ústřední vojenské nemocnice (dále též „Přezkumná komise“) ze dne XXX (str. 4) a zákonné důsledky z něj plynoucí. K období od XXX do XXX, resp. k odvolacímu tvrzení žalobce, že byl výnos ředitele Agentury personalistiky AČR (dále též „výnos“) schválen až XXX a do té doby plnil povinnosti vojáka z povolání, pročež se nemohl hlásit jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce se taktéž vyjádřil (str. 5 až 6). K tomu poukazoval i na judikaturu Nejvyššího soudu, jakož i rozhodnutí správních soudů v obdobných věcech. Reagoval také na odvolací námitku proti výroku II. prvostupňového rozhodnutí, jež je podstatou žaloby v nyní projednávané věci a týká se (ne)započítávání

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

kázeňských odměn do průměrného služebního platu. Na tomto místě žalovaný vysvětlil, z jakých podkladů spisového materiálu čerpal a vysvětlil svůj náhled na to, proč se nejedná materiálně o odměny dle § 68g téhož zákona. Zároveň k tomu konstatoval, že v době přiznání kázeňských odměn žalobce tuto skutečnost nijak nerozporoval, ani např. netrval na jejich zahrnutí do služebního platu a následnému zdanění, neboť kázeňské odměny jsou daně přímo osvobozeny. Také v této souvislosti žalovaný na podporu svého stanoviska poukázal na judikaturu správních soudů. Uvedl, že ze stejných důvodů přistupoval i k otázce (ne)započítávání služebního příspěvku na bydlení a stabilizačního příspěvku do průměrného služebního platu, neboť se opět nejedná o složku služebního platu, tudíž se do průměrného služebního platu v souladu s § 67 a § 68r ZVP nezapočítávají. Tyto jsou upraveny v jiných částech zákona o vojácích z povolání, na rozdíl od služebního platu upraveného v Části páté Hlava I., kde je zařazeno ustanovení § 67 obsahující složky služebního platu. Vypořádal se i se související odvolací námitkou proti výroku II. ohledně zohledňování minimální mzdy po dobu evidence v seznamu uchazečů o zaměstnání. K tomu poukázal na konkrétní zákonná ustanovení (§ 118 odst. 3 ZVP a § 271b odst. 3 zákoníku práce), pročež považoval za zřejmé, že se minimální mzda poškozeným odečítá jakožto nejnižší možný výdělek při vedení v seznamu uchazečů o zaměstnání, přiznání či nepřiznání podpory v nezaměstnanosti nemá na uvedenou náhradu žádný vliv (str. 6 až 7).

22. Z uvedeného je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodu, jak žalobce tvrdí. Soud na tomto místě jen dodává, že prostý nesouhlas žalobce s posouzením jeho odvolání nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nezpůsobuje.
23. Soud odmítl i procesní námitku o absenci data na žalobou napadeném rozhodnutí. Soud k tomu z obsahu spisového materiálu ověřil, že žalobci bylo rozhodnutí žalovaného doručeno elektronicky do datové schránky jeho právního zástupce JUDr. J. B. s elektronickým podpisem, datovaným dne XXX, opatřeným certifikátem autora podpisu. Porušení § 69 odst. 1 správního řádu proto soud neshledal.
24. Námitky nejsou důvodné.
25. Soud se dále věnoval posouzení důvodnosti věcných námitkám žalobce, jejichž podstatou je nesouhlas s postupem obou správních orgánů (dále též jen „žalovaný“), neboť při výpočtu náhrady za ztrátu na služebním platu po skončení neschopnosti výkonu služby dle § 118 ZVP nezahrnuly žalobci vyplacené kázeňské odměny. Soud k tomu poukazuje na Část třetí Občanská práva a vojenské kázeňské právo zákona o vojácích z povolání, konkrétně ustanovení § 52 odst. 1, dle kterého *Kázeňské odměny se udělují za příkladné plnění služebních povinností nebo za záslužné činy. Záslužným činem se rozumí zejména vykonání hrdinského skutku, projev statečnosti při záchraně života nebo majetku.* Kázeňská odměna přitom nemusí být jenom peněžitá (jako tomu bylo u žalobce), ale může být i písemnou pochvalou, prominutím dřívějšího kázeňského trestu, jeho zahlazením nebo věcným darem, jak je vymezeno v ustanovení § 52 odst. 2 téhož zákona. Výpočtu služebního platu a jeho složkám se naproti tomu z hlediska systematiky věnuje až Část pátá Zabezpečení vojáků Hlava I. Služební plat ZVP. Zde ustanovení § 67 zakotvuje, z čeho se služební plat skládá, a sice ze služebního tarifu, výkonnostního příplatku, příplatku za službu v zahraniční, zvláštního příplatku, příplatku za zvýšenou odpovědnost, příplatku za služební pohotovost, a odměny. Samotná definice odměny je upravena v § 68g. Z něj

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

vyplývá, že odměnu lze udělit za splnění mimořádného nebo zvlášť významného služebního úkolu. Okolní ustanovení definují ostatní složky služebního platu.

26. Z toho je zřejmé, že je kázeňská odměna zařazena v té části zákona o vojácích z povolání, která s oceňováním práce vojáků nesouvisí, a náleží do domény kázeňského práva. Proto nejsou kázeňské odměny ani složkou služebního platu u vojáka, jak vyplývá z § 67 zákona o vojácích z povolání.
27. Kromě systematiky zákona je významné zohlednit účel a povahu kázeňských odměn, kdy se jedná o ocenění za jakýkoli záslužný čin za něco, co je projevem statečnosti či hrdinství a nemusí nutně souviset s výkonem vojenské služby. Naproti tomu „běžné“ odměny, které jsou složkou služebního platu, jsou nezbytně spjaty pouze s plněním služebních (pracovních) povinností vojáka. Do výpočtu se tedy zahrnuje jen hodnota, která s výkonem služby vojáka přímo souvisela. O tom svědčí i to, že (peněžitě) kázeňské odměny jsou osvobozeny od daně z příjmů (§ 4 odst. 1 písm. n) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu).
28. Žalovaný proto nepochybil, pokud kázeňské odměny žalobce do výpočtu náhrady nezahrnul. Soud tak odmítl tvrzení žalobce o materiální stránce kázeňských odměn a tvrzení, že veškeré odměny, které mu byly vyplaceny, mu byly přiznány jako odměny ve smyslu § 67 písm. g) zákona o vojácích z povolání. Je proto irrelevantní, jak (košatě) byly rozkazy velitele o kázeňských odměnách žalobci odůvodněny, soud se proto jejich obsahem nezabýval.
29. Pokud žalobce v této souvislosti poukazoval na to, že se žalovaný nijak nevypořádal s jeho námitkami o nepřiléhavosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2023, č. j. 10 As 237/2022-42, a naopak na jeho závěry sám obecně odkázal, soud k tomu uvádí, že v užití tohoto judikátu žalovaným při posouzení (ne)důvodnosti odvolacích námitek žalobce neshledal žádný rozpor. Způsob, jakým žalovaný zmíněný rozsudek NSS uchopil a použil ve své argumentaci, soud považuje za souladný s nosnými závěry tohoto rozsudku a příslušný skutkovému stavu, přičemž jeho závěrům plně přisvědčuje.
30. Neobstojí ani poukaz žalobce na služební příspěvek na bydlení a stabilizační příplatek, které mu byly před vznikem škody vypláceny a které měly být dle jeho mínění rovněž při výpočtu náhrady zohledněny. Soud v této souvislosti odkazuje na podrobné a výstižné odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (str. 7) a ve shodě žalovaným zohlednil ustanovení § 67 a § 68r ZVP. Dle těchto zákonných ustanovení se totiž nejedná o složky služebního platu, a proto se do průměrného služebního platu nezapočítávají. Nelze ani nevidět, že jsou tyto příspěvky upraveny v jiných částech zákona o vojácích z povolání, oproti služebnímu platu, který je upraven v Části páté Hlava I.
31. Námitky nejsou důvodné.
32. S výše uvedeným věcným posouzením souvisí úzce i *druhý žalobní bod*, v němž žalobce tvrdil nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávný výpočet náhrady v návaznosti na nevyplácení podpory v nezaměstnanosti žalobci. Namítal, že není na místě analogická aplikace ustanovení § 271b zákoníku práce, neboť neměl v důsledku výsluhy po dobu své evidence uchazečů o zaměstnání nárok na podporu v nezaměstnanosti, tedy mu měla být kompenzována ztráta na služebním platu v celé výši, tj. bez započítání minimální

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

mzdy. Tvrdil, že mu měla být přiznána náhrada za ztrátu na služebním platu za období od XXX do XXX a dovozoval porušení Listiny.

33. Soud k tomu opětovně připomíná znění ustanovení § 118 ZVP ale i účel náhrady za ztrátu na služebním platu. Jím je poskytnutí přiměřeného odškodnění poškozenému, který není schopen pro své zdravotní postižení v důsledku služebního úrazu dosahovat výdělek, jako tomu bylo před poškozením zdravím. Soud k tomu ověřil z obsahu spisového materiálu, že žalobce byl rozhodnutím Přezkumné komise ze dne XXX sp. zn. XXX klasifikován D-neschopen k vojenské činné službě. Podle ustanovení § 18 písm. h) ZVP *služební poměr vojáka zaniká ztrátou zdravotní způsobilosti na základě rozhodnutí přezkumné komise*. Dané zákonné ustanovení uvádí důvody zániku služebního poměru taxativně. Dnem nabytí právní moci rozhodnutí přezkumné komise o ztrátě zdravotní způsobilosti u žalobce došlo k zániku služebního poměru. Soud proto nepovažuje za nezákonný závěr žalovaného o tom, že právní mocí rozhodnutí přezkumné komise dnem 21. 7. 2022 žalobci zanikl služební poměr vojáka z povolání, neboť v něm žalovaný respektoval znění zákona, který v § 18 výslovně stanoví podmínky, při jejichž splnění služební poměr zaniká. Uvedené vyplývá i z výnosu Ředitele agentury personalistiky Armády ČR ze dne XXX, sp. zn. XXX. Jak ale správně konstatoval žalovaný (str. 4), je tento akt administrativně deklaratorním aktem, který sám služební poměr neukončuje, neboť ten zanikl splněním zákonem stanovených podmínek.
34. Soud proto nemohl vejít ani na tvrzení žalobce, že do doby schválení výnosu (do dne XXX) plnil povinnosti vojáka z povolání. Takové žalobcovo tvrzení zůstalo právě jen v rovině tvrzení a z obsahu spisového materiálu nepodává, že by žalobce povinnosti vojáka z povolání až do dne XXX plnil.
35. Poukazu žalobce na jeho (ne)evidenci u úřadu práce po skončení neschopnosti výkonu služby soud ve shodě se žalovaným odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu. Z ní vyplývá obecný předpoklad pro nárok žalobce na náhradu za ztrátu na služebním příjmu, jímž je jeho aktivní snaha hledat si zaměstnání. Z obsahu správního spisu přitom neplyne, že by žalobce doložil takový stupeň zdravotní nezpůsobilosti (invalidity), svědčící o pozbytí pracovní způsobilosti, pročez by evidence v seznamu uchazečů o zaměstnání po něm nebyla požadována.
36. Za tohoto skutkového stavu žalovaný důvodně vyšel z právní úpravy rozhodné ke dni podání žádosti a vydání rozhodnutí služebních orgánů obou stupňů, a sice z ustanovení § 118 odst. 3 ZVP, dle kterého *pro poskytnutí náhrady za ztrátu na služebním platu podle odstavce 1 občanovi, který je po zániku služebního poměru veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, se použijí příslušná ustanovení zákoníku práce obdobně*. Tedy z výslovného zákonného poukazu na obdobné užití ustanovení § 271b odst. 3 zákoníku práce. Obdobné použití zákoníku práce je ostatně souladné i s judikaturou správních soudů, jak žalovaný zmínil (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 Ad 7/2017-37). Ze stejných důvodů soud nemohl přisvědčit námitce žalobce stran výpočtu vyplácené náhrady z důvodu nevyplácení podpory v nezaměstnanosti.
37. Námitky nejsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.

4/2024

38. Soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
39. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. listopadu 2024

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. N.